

Malá duše a Slunce

Krásný příběh o nás všech. Rozprávka, či skutečnost? Nechám na Vás.

Byla nebyla jedna Malá duše, která řekla Bohu: Já vím, kdo jsem !”

A Bůh řekl: „To je báječné ! Kdo jsi ?”

A Malá duše vykřikla: Já jsem Světlo !”

Bůh se zeširoka usmál a pravil: „Správně ! Jsi Světlo.“

Malá duše byla šťastná, že přišla na věc, kterou si v Království měly uvědomit všechny duše. „Hurá, radovala se, „to je nádhera !”

To, že věděla, kdo je, jí ale brzy nestačilo. Malá duše pocítila podivné nutkání a chtěla teď být tím, kdo je. A tak se naše Malá duše vrátila k Bohu (což není špatný nápad pro všechny duše, když chtějí být tím, čím doopravdy jsou) a řekla: „Ahoj Bože ! Když už vím, kdo jsem, mohu tím také být ?”

A Bůh na to řekl: „Chceš říct, že chceš být tím, čím už jsi ?”

„Víš,“ odpověděla Malá duše, „jedna věc je vědět, kdo jsem a něco úplně jiného je tím také být. Chci vědět, jaké to je být Světlem !”

„Ale ty už jsi Světlo !” opakoval Bůh a znovu se usmál.

„Ano, ale já chci poznat jaké to je !” křičela Malá duše.

„Aha,“ řekl Bůh, který se nemohl ubránit smíchu „měl jsem to vědět. Vždycky jsi měla ráda dobrodružství.“ Pak se Bůh přestal usmívat. „Je tady ale jedna věc...”

„Jaká ?” zeptala se Malá duše.

„Neexistuje totiž nic jiného než Světlo. Víš, nestvořil jsem nic, co bys nebyla, a tak pro tebe nebude jednoduché prožít sama sebe takovou, jakou opravdu jsi. Neexistuje totiž nic, čím bys nebyla.”

„Jak to ?” řekla Malá duše, kterou to trochu zmátlo.”

„Podívej se na to takhle,“ řekl Bůh. „Jsi jako svíčka ve Slunci. A jsi tam na správném místě. Spolu s miliony, miliardami dalších svíček tvoříte Slunce. Bez vás by Slunce nebylo Sluncem. Leda, že by to bylo Slunce bez jedné ze svých svíček... a to by vůbec žádné Slunce nebylo, protože by nesvítlo tak jasně. Proto je otázka, jak poznat sama sebe jako Světlo, když jsi světlem obklopena.“

„Hmm,“ zvedla Malá duše hlavu, „ty jsi Bůh. Vymysli něco !

Bůh se znova usmál. „Už jsem to vymyslel,“ řekl Bůh. „Protože nemůžeš poznat sebe sama jako Světlo, když jsi ve Světle, obklopím Tě tmou.“

„Co je to tma ?” zeptala se Malá duše.

Bůh odpověděl, „To je to, co nejsi.“

„Budu se tmy bát ?” vykřikla Malá duše.

„Jen pokud se tak rozhodneš,“ odpověděl Bůh. „Ve skutečnosti není čeho se bát,

pokud se nerozhodneš, že to bude naopak. Vidíš, všechno si to jen vymýšlíme.“

„Aha,“ řekla Malá duše a hned se cítila lépe.

Potom Bůh vysvětloval, že abychom mohli vůbec něco zažít, objeví se pravý opak. „Je to veliký dar,“ řekl Bůh, „protože bez něho byste nemohli poznat, jaké věci jsou.“ www.vesmirni-lide.cz www.andele-svetla.cz

„Nerozeznali bychom teplo, kdyby nebyla zima, nahoře, kdyby nebylo dole, ani rychlé bez pomalého. Jak bychom rozeznali pravé bez levého ? Jak bychom poznali tady, kdyby nebylo jinde, nyní, kdyby nebylo jindy ?“

„A proto,“ řekl Bůh, „když jsi obklopena tmou, nehroz na ni pěstí, nezvyšuj svůj hlas a neproklínej ji.“

„Raději buď tmě Světlem a nezlob se na ní. Pak poznáš, kdo opravdu jsi, a všichni ostatní to také poznají. Nech své Světlo zářit tak, aby každý poznal, jak jsi jedinečná !“

„Myslíš, že je správné druhým ukázat, jak jsem jedinečná ?“ zeptala se Malá duše.

„Samozřejmě !“ usmál se Bůh. Je to velmi správné ! Ale nikdy nezapomeň, že 'jedinečná' neznamena 'lepší'. Každý je jedinečný, každý svým vlastním způsobem ! Přesto na to mnoho lidí zapomnělo. Když uvidí, že svou jedinečnost ukazuješ ty, pochopí, že je správné, aby byli jedineční také oni.“

„Hurá !“ řekla Malá duše a začala tancovat a poskakovat, smát se a skákat radostí.

„Můžu být tak jedinečná, jak jen budu chtít !“

„Ano, a můžeš začít teď hned,“ řekl Bůh, který tancoval, skákal a smál se spolu s Malou duší. „Řekni mi, čím chceš být jedinečná ?“

„Čím chci být jedinečná ?“ opakovala zamýšleně Malá duše. „Tomu nerozumím.“

„Inu,“ vysvětloval Bůh, „být Světlem znamená být jedinečný, být něčím zvláštní. A jedinečná můžeš být mnoha způsoby. Můžeš třeba být hodná, vlídná, tvořivá nebo trpělivá. Napadá tě ještě něco, čím bys mohla být jedinečná ?“ Malá duše se na chvíli zamyslela. „Napadá mě spousta možností, jak být jedinečná !“ zvolala Malá duše. „Je jedinečné pomáhat. Je jedinečné sdílet. Je jedinečné být přítelem. Je jedinečné být ohleduplná k druhým !“

„Ano !“ souhlasil Bůh, „a Ty můžeš v každém okamžiku být všemi těmito věcmi najednou, nebo jen tou částí, pro kterou se rozhodneš. Právě to znamená být Světlem.“

Já vím, čím chci být, já vím, čím chci být !“ jákala dušička. „Chci být jedinečná tím, že budu odpouštět. Je jedinečné být odpouštějící ?“

„Ó ano,“ ujistil Bůh Malou duši. „To je velmi jedinečné.“

„Hurá,“ řekla Malá duše. „Tak tím chci být. Chci být odpouštějící. Chci zažít sebe sama jako odpuštění.“

„Dobrá,“ řekl Bůh, „Ještě něco bys ale měla vědět.“

Malá duše začínala být netrpělivá. Jakoby se nic neobešlo bez komplikací. „A co to je, co bych ještě měla vědět ?“ povzdechla si.

„Není nikdo, komu bys mohla odpustit.“

„Nikdo ?“ To se dušičce zdálo neuvěřitelné.

„Nikdo takový tu není,“ opakoval Bůh. „Vše, co jsem stvořil, je dokonalé.“

V celém Stvoření není jediná dušička méně dokonalá než jsi Ty. Jen se kolem sebe rozhlédni.“

Až teď si Malá duše všimla, že se kolem ní shromáždil veliký zástup. Přišly duše

z daleka široka, z celého Království, protože se rychle rozšířila zpráva o tom, že Malá duše vede s Bohem neobvyklý rozhovor, a každý chtěl slyšet o čem si povídají.

Malá duše užasle hleděla na bezpočet jiných duší, které se zde sešly a musela s Bohem souhlasit. Žádná z nich nevypadala méně nádherná, méně velkolepá či méně dokonalá než ona sama. Shromážděné duše vypadaly tak kouzelně a šla z nich taková záře, že na ně Malá duše ztěží mohla pohlédnout.

„Komu bys tedy chtěla odpouštět ?“ „Tak se mi zdá, že to nebude žádná legrace !“ zabrumlala si Malá duše. „Chtěla jsem vědět, jaké to je, když někomu odpustím. Chtěla jsem poznat pocit spojený s touto částí jedinečnosti.“

A tak Malá duše poznala, jaké to je být smutná.

V tu chvíli vystoupila ze zástupu Přátelská duše. „Netrap se, Malá duše,“ řekla Přátelská duše, „já Ti pomohu.“

„Opravdu ?“ rozzářila se Malá duše. „Ale jak ?“

„Jednoduše se stanu někým, komu bys mohla odpustit !“

„To bys udělala ?“

„S radostí !“ zašveholila přátelská duše. „Mohu vstoupit do tvého příštího života a udělat Ti něco, co bys mi pak mohla odpustit.“

„Ale proč ? Proč bys to dělala ?“, ptala se Malá dušička. „Ty, jako naprosto dokonalá Bytost. Ty, která vibruješ takovou rychlostí a záříš tak jasným světlem, že na tebe ztěží mohu pohlédnout ! Proč bys chtěla snížit své vibrace natolik, aby tvé zářivé světlo ztmavlo a zhoustlo ? Proč bys jen chtěla - Ty, která jsi tak lehoučká, že tančíš po hvězdách a pohybuješ se celým Královstvím rychlostí myšlenky - vstoupit do mého života a stát se tak těžkou, abys mi mohla provést něco zlého ?“

„To je snadné,“ řekla Přátelská duše. „Udělala bych to, protože Tě miluji.“

Malou duši tato odpověď překvapila.

„Nediv se tolik,“ řekla jí na to Přátelská duše, „udělala jsi pro mě totéž. Copak si nevzpomínáš ? Ach, už tolikrát jsme spolu tančily, Ty a Já. Tančily jsme napříč celými věky, veškerým časem. Na tolika místech jsme si spolu hrály ! Jen si to už nepamatuješ.“

„Obě jsme byly vším. Byly jsme nahoře i dole, nalevo i napravo. Byly jsme tady a tam, jsme nyní i potom. Byly jsme mužem i ženou, dobrem i zlem - obě jsme byli tím kdo ubližuje i tím ublíženým.“

„Setkaly jsme se už mnohokrát. Jedna vždy poskytla té druhé dokonalou a ideální příležitost vyjádřit a prožít to, čím skutečně jsme.“

„A tak,“ vysvětlovala dál Přátelská duše, „vstoupím i do Tvého příštího života a budu 'ta špatná'. Provedu Ti něco opravdu hrozného a Ty pak můžeš zažít sebe sama jako odpuštění.“

„Ale co mi uděláš ?“ ptala se Malá duše, která teď trochu znejistěla „co by mohlo být tak hrozné ?“

„Neboj,“ řekla Přátelská duše a zamrkala, „něco už vymyslíme.“

Potom jako by Přátelská duše zvažovala a pronesla tichým hlasem: „Víš, v jednom

máš pravdu.“

„A v čem ?“ chtěla vědět Malá duše.

„K tomu, abych Ti mohla ublížit, budu opravdu muset hodně snížit své vibrace a ztěžknout.“ Budu muset předstírat, že jsem něco, co nejsem. Mám tedy na srdci jednu věc, o kterou bych Tě na oplátku chtěla požádat.

„Ó, žádej ode mne co chceš, cokoliv si budeš přát !“ vykřikla Malá duše a začala tančit a zpívat, „Hurá, budu mít komu odpouštět, budu odpouštět !“ Po chvíli však Malá duše zpozorovala, že je Přátelská duše stále potichu.

„Tak co tedy ?“ zeptala se jí Malá duše. „Co pro Tebe mohu udělat ? Ty jsi takový anděl, že mi pomůžeš !“

„To se ví, že tato Přátelská duše je anděl,“ přerušil je Bůh. „Každý je anděl ! Nezapomínejte: Poslal jsem vám jen samé anděly.“

Malá duše teď ještě víc než předtím toužila po tom, aby mohla splnit přání Přátelské duše. „Co pro Tebe mohu udělat ?“ zeptala se jí znovu.

„Ve chvíli, kdy na Tebe zaútočím a srazím Tě na kolena,“ odpověděla Přátelská duše, „ve chvíli, kdy Ti provedu to nejhorší, co si dokážeš představit - přesně v tom okamžiku...“

„Ano ?“ přerušila ji Malá duše, „Co... ?“

Přátelská duše teď už jen šeptala.

„...vzpomeň si, kdo opravdu jsem.“

„Ach ano,“ vykřikla Malá duše, „slibuji ! Vždy si Tě budu pamatovat takovou, jaká jsi právě teď a právě tady !“

„To je dobře,“ řekla Přátelská duše, „protože já budu tak moc předstírat, že zapomenou, kdo jsem. A jestli si nevzpomeněš, jaká opravdu jsem, zůstanu možná ve svém zapomnění velmi dlouho. A když Já zapomenou, kdo jsem, možná zapomeněš i Ty na sebe a budeme obě ztraceny. Pak už by nám pomohla jedině nějaká další duše, která by nám oběma připomněla, kdo jsme.“

„Ne, my nezapomeneme !“ Slibovala znovu Malá duše. „Budu si pamatovat, kdo jsi ! A budu Ti děkovat za ten krásný dar, který mi dáš - možnost naplno prožít své Já, takové jaké opravdu je.“

A tak se dušičky domluvily. Malá duše vstoupila do nového života a radovala se z toho, že je Světlem, které je tak jedinečné, a že je částí jedinečnosti zvané odpuštění.

A Malá duše dychtivě čekala na příležitost prožít sebe sama jako Odpuštění a děkovat každé duši, která jí to umožnila.

A kdykoliv se Malá duše v novém životě setkala s nějakou novou duší, ať už jí toto setkání přineslo potěšení nebo smutek - a zejména když přinášela smutek - vzpomněla si Malá duše na to, co řekl Bůh.

„Nikdy nezapomeňte,“ usmál se Bůh, „poslal jsem vám jen samé anděly.“

Kniha: MALÁ DUŠE A SLUNCE - Hovory s Bohem pro děti - Neale Donald Walsch